ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Michala Mazance v právní věci **žalobce: L. V. K.,** zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23. 11. 2002, čj. OAM-1047/VL-07-ZA-03-2002, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2003, čj. 55 Az 560/2003-18,

takto:

I. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2003, čj. 55 Az 560/2003-18, **se zrušuje.**

II. Věc **se vrací** Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2002 Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo tak, že se žalobci z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), azyl neuděluje a současně bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Podáním ze dne 6. 12. 2002 podal žalobce (dále též „stěžovatel“) prostřednictvím žalovaného, v souladu s tehdy účinnou právní úpravou, proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek, jímž se domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí. Opravný prostředek žalobce odůvodnil tím, že žalovaný při svém rozhodování nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro své rozhodnutí. Řízení před žalovaným při projednávání věci žalobce podle něho neposílilo jeho důvěru ve správnost rozhodování žalovaného a přijaté rozhodnutí

proto nepovažuje za přesvědčivé. Podle žalobce se žalovaný nezabýval jeho žádostí svědomitě a odpovědně, neprovedl šetření nezbytná k objasnění okolností rozhodných pro náležité a řádné posouzení věci. Žalobce na základě těchto vytýkaných vad považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a došlo podle něho i k nesprávnému právnímu posouzení jeho žádosti o udělení azylu a v důsledku toho i k vydání vadného rozhodnutí. Správní orgán tak podle žalobce nesplnil povinnost uloženou mu v § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný postoupil dne 5. 3. 2003 opravný prostředek žalobce, spolu se svým vyjádřením k němu, Krajskému soudu v Brně, který o něm jednal a rozhodl v souladu s ustanovením § 129 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle ustanovení upravujících řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Krajský soud usnesením ze dne 28. 4. 2003 vyzval žalobce, aby ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení doplnil a upřesnil žalobu (opravný prostředek) tak, aby z něho bylo zřejmé označení žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a dále aby označil důkazy k prokázání svých tvrzení, jež navrhuje provést. Současně žalobce poučil, že nebude-li ve stanovené lhůtě této výzvě soudu vyhověno, soud žalobu odmítne. Dne 21. 5. 2003 bylo krajskému soudu doručeno podání žalobce ze dne 20. 5. 2003, označené jako „doplnění žaloby“. V něm žalobce uvedl, že napadá rozhodnutí žalovaného ve výroku o neudělení azylu podle § 12 a 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalobní body vymezil označením a citací ustanovení správního řádu, která měl žalovaný ve správním řízení porušit (nad rámec podání ze dne 6. 12. 2002 rozšířený o porušení povinnosti stanovené v § 33 odst. 2 správního řádu) a dále namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného spočívající v tom, že mu žalovaný azyl podle § 12 či 14 neudělil, minimálně že na něho nevztáhl překážku vycestování, s tím, že podmínky pro udělení azylu resp. pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu splňuje. Pokud jde o skutkové důvody, odkázal na svou žádost o udělení azylu, pohovor s ním provedený a ostatní spisový materiál žalovaného. S ohledem na tvrzená porušení procesních předpisů se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Krajský soud usnesením ze dne 23. 10. 2003 žalobu odmítl. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobcovo podání ze dne 6. 12. 2002 postrádá náležitosti žaloby vymezené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) až e) s. ř. s., když se žalobce omezil v podstatě jen na ohlášení nesouhlasu s napadeným rozhodnutím ve lhůtě stanovené zákonem. Na výzvu soudu sice žalobce podáním ze dne 21. 5. 2003 žalobu doplnil, i po tomto doplnění však žaloba nadále nesplňuje všechny podmínky, aby se jí soud mohl meritorně zabývat. Ani po doplnění ze žaloby neplyne, jaké jsou důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, jaká ustanovení právních předpisů měla být podle přesvědčení žalobce napadeným rozhodnutím žalovaného porušena; z žaloby i nadále není patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba má i po jejím doplnění takové vady, které brání meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí v mezích vytčených žalobních bodů a proto podle § 37 odst. 5 s. ř. s. žalobu odmítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel včas kasační stížnost, kterou na výzvu soudu doplnil podáním ze dne 9. 2. 2004. Důvod kasační stížnosti obsahově stěžovatel opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy o nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

Podle stěžovatele žaloba po doplnění splňovala náležitosti žaloby stanovené zákonem; stěžovatel v žalobě řádně označil rozhodnutí žalovaného, které napadá, uvedl, v jakém rozsahu jej napadá a vyslovil nesouhlas s napadeným rozhodnutím, které označil za nezákonné. Stěžovatel se ve své žalobě vyjádřil k tomu, z jakých důvodů považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné a uvedl, jaká ustanovení právního předpisu byla žalovaným při jeho rozhodování porušena. Pokud jde o skutkové důvody, odkázal stěžovatel ve své žalobě na obsah spisu vedeného v souvislosti s jeho žádostí o udělení azylu žalovaným. Stěžovatel má za to, že jeho žaloba včetně jejího doplnění splňovala podmínky pro to, aby se jí soud mohl meritorně zabývat a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel též požádal o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, tento návrh se, s ohledem na rozhodnutí o kasační stížnosti, stal bezpředmětným.

Kasační stížnost je důvodná.

Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. žaloba musí kromě obecných náležitostí podání vymezených v ustanovení § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení žalobci, označení osob zúčastněných na řízení (existují-li takové osoby a jsou-li žalobci známy), označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a konečně též návrh výroku rozsudku. Označení napadených výroků a vymezení žalobních bodů je přitom předurčující pro samotný přezkum napadeného rozhodnutí, neboť v souladu se zásadou dispoziční, je podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soudní přezkum vymezen žalobou napadenými výroky a žalobními body, tak jak je žalobce ustaví ve své žalobě (s výjimkou nicotnosti rozhodnutí, k níž soud přihlíží z úřední povinnosti).

Neobsahuje-li žaloba shora uvedené náležitosti, či trpí-li žaloba jinými odstranitelnými vadami, je podle § 37 odst. 5 s. ř. s. povinností předsedy senátu žalobce vyzvat k doplnění podání, popř. k opravě nebo odstranění jeho vad, a to ve lhůtě, kterou mu k tomu stanoví. Pokud žalobce vady ve stanovené lhůtě neodstraní vůbec nebo nedostatečným způsobem, je pro další postup soudu rozhodné, zda žaloba trpí takovými vadami, které brání možnosti pokračovat v řízení a o takové žalobě meritorně rozhodnout. Tak tomu bude především tehdy, pokud žaloba neobsahuje vymezení výroků, které žalobce napadá a vymezení žalobních bodů, v nichž žalobce vymezil skutková či právní pochybení žalovaného v napadeném rozhodnutí či v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo (za předpokladu, že bylo možno takové nedostatky žaloby odstraňovat postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s.). Brání-li vady žaloby možnosti v řízení pokračovat a o žalobě meritorně rozhodnout, soud takovou žalobu odmítne.

V předmětné věci tomu tak však nebylo. Žalobce v žalobě a jejím doplnění označil ustanovení správního řádu, která měl žalovaný v řízení o žádosti o udělení azylu porušit a vymezil tak procesní vady správního řízení, pro které považuje napadené rozhodnutí žalovaného ve výrocích o neudělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a nevztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu za nezákonné. I když se žalobce omezil jen na paragrafovou a slovní citaci dotčených ustanovení správního řádu a skutkově pak k tvrzení o splnění podmínek pro udělení azylu a existenci překážky vycestování pouze odkázal na obsah správního spisu, nebrání takto vymezený rozsah napadených výroků a žalobních bodů meritornímu projednání žaloby, byť se soudní přezkum za takové situace může omezit jen na obecný přezkum toho, zda žalovaný dostál povinnostem,

která mu předmětná ustanovení správního řádu ukládají a žalobce se tak zbavuje možnosti v případném řízení o kasační stížnosti proti meritornímu rozhodnutí o žalobě účinně uplatňovat konkrétní skutečnosti, pro něž obecné závěry soudu, pokud by žaloba byla zamítnuta, považuje za nezákonné.

Jestliže krajský soud v předmětné věci dovodil, že žalobcem podaná žaloba i po jejím doplnění brání meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí a žalobu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl, je jeho rozhodnutí v rozporu se zákonem. Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení. V něm krajský soud, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), projedná žalobu v rozsahu a v mezích žalobcem vymezených jeho žalobou a jejím doplněním a v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. 5. 2004

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu